

“Wat het met je doet als je pal naast een windturbine woont”

27 juni 2015

“Je bent gevangene in je eigen huis”

Geschreven door Bertha Hoiting

Wat vreemd, de rechter heeft uitspraak gedaan tegen de overheid, dat ze niet genoeg doen tegen de CO₂ uitstoot ... De burger wordt niet genoeg beschermd ... Da's op zich wèl een goede uitspraak.

Maar nu!

Wij hopen ook op bescherming, maar dan wel een andere ... nl. die tegen die „zogenaamde” schone energie makende windturbines.

Al die Milieu-miepen in de politiek, weten klaarblijkelijk niet dat deze enorme windturbines (mooie ballerina's!), schade brengen aan je fysieke gestel ... en dat is wat we onze kinderen toch later ook niet willen aandoen.

De overheid heeft de wet zo gemaakt, dat er overal windturbines geplaatst kunnen worden.

Heel sneaky. Bij ons legden ze, bij het plan, ook een kaart voor onze neus, waarbij rondom de turbines kringen stonden met de hoeveelheid decibels.

Tot onze gevel stond 40 decibel aangegeven. Achteraf bleek dit een gemiddelde te zijn ... over een heel jaar dus! Terwijl wij dachten dat er niet meer dan 40 decibel tot ons huis zou komen ... wat een misleiding.

De praktijk

Ik heb vakantie ... 3 weken. Omdat we niet zoveel geld hebben, moeten we dit jaar thuisblijven. Op zich niet zo'n ramp, want we leven in een paradijsje. Maarr ... met een op 167 meter afstand staande windturbine zijn wij volledig afhankelijk van de wind.

Het is op 8 juli, een mooie zaterdag ... maar veel wind. Ik wil lekker een boek lezen op ons terrasje. Ik stap met een matras onder mijn arm naar buiten. Staat me daar die molen toch te stampen. Het is niet of iemand met een enorme reuzenvlag staat te slaan en je hoort daarbij ook nog een enorme ondertoon – een zware bas. Ik moet op zoek naar een rustig plekje, haast nergens te vinden. Ik zetel

me vlakbij onze voordeur tussen de wilde margrietten, akelei en Morgensterren – ik moet een distel omknippen! Stijf tegen de muur ... nog net een beetje zon.

Na 1½ uur is de zon achter de muur en sluip ik naar onze carport. Bah, nu hoor ik dat gedreun weer.

Vijf dagen later hetzelfde probleem. Nu is het alleen net of er een ontzettend grote stoomlocomotief in de tuin staat ... die maar niet weggaat.

Ik laat me niet kisten en ga dit keer gewoon zitten met een boek. Na twee uur moest ik naar de wc. ... Eenmaal daar merk ik hoe rustig 't daar is ... ik kom helemaal bij.

Niet normaal, dat zo'n ding onbewust wat met je doet ... hij slaat gewoon alle energie uit je lijf – niet bepaald gezond. Mensen denken dat wij ons er teveel op focussen, maar dat is niet zo ... het geluid is er „gewoon”!

Ik heb ooit geturfd (over 4 maanden) hoeveel dagen in de maand wij er “gemiddeld” last van hebben. Het komt er op neer dat wij zo'n 10 dagen in de maand rust hebben. De rest geeft overlast van matig tot heel erg (ook 's nachts). Als ik het over matig heb, dan heb je 't over een soort zeebrandingsgeluid (op den duur ook vermoeiend).

Het ergste is eigenlijk nog dat je na een dag bezig zijn, niet meer lekker tot rust kunt komen – lekker bij de vijver zitten ... dat ding gaat maar door!

We zijn nu al meer dan 15 jaar belast met dat ding. Eigenlijk kunnen we hier niet blijven wonen op deze manier ... onze fysieke gesteldheid wordt er echt niet beter om. Bovendien zouden we graag weer in een normale slaapkamer willen slapen – i.p.v. in een geïsoleerd hokje in de schuur.

Mensen die ons serieus nemen, adviseren ons hier weg te gaan. Een onderzoekster uit Portugal mailde ons: *it's a poisoned area* ... een arts van de GGD Fryslân adviseert de gemeente om in te grijpen, ondanks dat de „regeltjes” zouden kloppen. Onze eigen arts adviseerde ons om er minstens een half jaar uit te gaan.

Maar - hoe moet dat dan? Dat kan niet zomaar!

We willen nog steeds de moed niet opgeven ... onze enige hoop is nog een wijs besluit van een dappere rechter.

Mensen van de NLVOW stelden al eens dat wij nog minder behandeld werden dan criminelen ... deze stelling ligt 'em in het feit dat inderdaad criminelen sowieso directer aandacht krijgen en ook nog in een bepaalde mate bescherming krijgen.

Wij kregen pas na 10 jaar enige vorm van aandacht ... en na hulp van de NLVOW, pas èchte hulp. Die hulp echter loopt ook enorm aan tegen de dwarse, droge rompslomp in de politiek.

En ondertussen:

ZITTEN WIJ NOG STEEDS GEVANGEN